

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

6. fejezet

Nincs, Mi
Eldöntetett

A Tartarus. Sokan úgy tartják, ezen erdős világ a galaxis gyöngye, ám csak kevesen ismerhetik az utat, mely ide vezetett. Réges-régen, több tízezer esztendővel ezelőtt is hasonló lehetett, mikor a Doch'te elérkezettnek látta az időt, hogy a mindenségbe merészkedhessen. De bár ne tette volna, bárcsak meg sem történt volna mindez.

A felfedezés, melyet aznap tettek, örökre megváltoztatott mindent. Rájöttek, nincsenek egyedül, sőt, az univerzum szempontjából még csak nem is jelentősek. Ezzel számos büszke nép szembesült már, azonban egyiküket sem érintette ilyen mélyen, mint ezen vallásilag központosult népet. Akkortájt nem kormány, hadsereg, vagy kölcsönös megegyezés vezetett a békéhez, hanem az, hogy mind ugyanazt hitték. Egy olyan tömeges tévhitet, mely egyre csak azt taglalta: egyedül vannak.

Egy csapásra elveszett a hit, nem volt, mi összetartsa őket. Ez a legrosszabb eseménysorhoz vezetett, mely ezen világon valaha is bekövetkezett. Egy polgárháborúhoz, még hozzá a létező legvéresebbhez. A hosszas, kitartó öldöklés végeztével a planéta már hamvak közt tetszelgett, nem maradt rajta élet. A Doch'te maradéka nem tehetett mást, mint útra kelt a mindenségben, évezredekken át vándorolva az űrben, legalábbis némelyek.

Mivel elveszett az egység, és a népnek kellett valami, amiben higgyenek, tucatnyi új vallás termett a régi helyébe, ugyanennyi vallásra osztva ezen büszke fajt. S közülük voltak, akik nem mentek tovább néhány csillagrendszerrel, ám az a törzs, mely megtartotta a nevét, egészen az Új Remény galaxisig ment, aztán kettészakadt. Jobban mondva, kivált belőle a Raz'gul, az csillagok közt elgyengült nép biotikus úton közel az ötszörösére erősített alfaja. A két törzs sokat háborúzott ugyan, de végül békére kényszerültek. Hiszen, nem egészen fél millió évvel a mai napot megelőzően, egy gigantikus hatalom érte őket, s mint kiderült, az összes többi törzset is.

Ők összefogtak, egyként küzdöttek hosszas évszázadokon át a támadókkal, de őket semmi sem állíthatta meg. Végül elesett az utolsó naprendszer, romokba dőlt az utolsó büszke planéta, s összeomlottak a végső erődítmény falai is.

A Doch'te és a Raz'gul nyomorba, s szolgaságba kényszerült.

Hosszas évezredekken át folyt ez, ugyan megpróbálták kitörni, egyikévé váltak azoknak, kik a Szabadság reménytelen bárkájává is formálták e galaxist egy időre, ám keserű végkifejletbe torkollott mindez. S ekkor, amikor már minden elveszettnek tűnt, egy újabb nagyhatalom érkezett, valami, ami még az előzőnél is gonoszabbnak ígérkezett. Mindenek dacára, eleinte mégis az újonnan érkezetteket pártolták, de végül csak ráeszméltek: ők nem tűrik meg a szabad és értelmes életet.

Ha mindeddig nem is, de onnantól kezdve rájöttek, még szerencsájük is volt az előző elnyomó hatalommal, azok legalább a pusztá létüket megtűrték, némi közmunka ellenében. Nem is tellett sok időbe, mikor már válllvetve harcoltak az elnyomóikkal, nem másért, mint a pusztá éltükért, ám ez is csak egy olyan harc volt, ahol nem voltak többek, mint közönséges porszemek. Még hosszas éveken át küzdöttek ugyan, de a saját zsarnokaik bukása után már ők sem húzhatták sokáig.

Aztán eljött a nap, amikor az új uraik még a felhasználásukra sem tartották méltónak őket, s a korábbi elnyomóikkal – valamint az összes másik értelmes fajjal – egyetemben, kénytelenek voltak szembenézni a kipusztulással.

Ez minden bizonnyal ekképp is alakult volna, ha idő közben nem tűnik el az érdek, ami itt és a környező galaxisokban tartotta őket, legalább ötvenben, hogy pontosabb legyenek. Rövidesen megszűnt az üldöztetés, majd, miután a zsarnokok teljes mértékben megbizonyosodtak a korábbi zsarnokok biztos pusztulásától, elmentek.

Ekkorra a Doch'te és a Raz'gul nem volt más, mint néhány szétszórt törzsi csoport, melyek újbóli felemelkedése több százezer évet vett igénybe. Ám ekkorra már az egység legkisebb szikrája is kiveszett belőlük, végképp különváltak a törzsek, s tán egyedül a két nagy ág közti béke maradt meg, ám ez legalább tartósan ígérkezett – néhány kisebb kardcsörtetés és egy tényleges háború kivételével.

Viszont semmi sem tarthatott örökké, nem mindörökké. Újabb szörnyű háború sújtotta azt a galaxist, melynek eredményeként az emberiség győzedelmeskedett ugyan, de mégis elmentek. S a Drák az ádáz ellenfél, kikkel egy teljes esztendőn át hadakoztak, hiába adta meg magát, mégis birtokba vehette a Tau'ri egykori otthonát. Hisz nem volt ki őrizze, senki sem tiltotta, nem is tilthatta meg.

Akkor, 2257-ben, az Embert ez már nem is érdekelte.

Nekik nem maradt ott semmi. Akkor miért ragaszkodnának hozzá? Csupán egyetlen keserű tényről feledkeztek meg, a Doch'te még mindig is otthonaként tekintett arra a helyre, a másik törzsszel egyetemben. Bármennyire is kilátástalannak tűntek a dolgok, ők nem adták fel, ám a harcok végeztével, mégis ők lettek azok, kiknek menniük kellett. S később, az akkor semleges Raz'gul sem maradhatott.

A remény, a keserűség és a pusztító kétségeik által vezérelve, csupán egyetlen hely, a bölcsőjük maradt az utolsó menedékük a kozmoszban, csak épp már nem élhettek rajta. Ám az évek gyors változása meghozta a gyümölcsét, a 2289-ben az összes vallási törzs egyesült, kik ezen rejtelmes galaxisban éltek már. Egyként viselve a Doch'te nevet. Ezzel párhuzamosan a már biotikus népek is tömörülni kezdtek a Raz'gul zászlaja alatt, újabb háború küszöbére érkezve.

Viszont tanulva a múlt hibáiból.

Kölcsönös megegyezést követően a természetes állapotban fennmaradt törzs lett az, amely visszatért a Tartarusra, évtizedek alatt helyrehozva az első polgárháború sarját, újfent egy lakható, fenséges világgá varázsolva ezen planetát.

Épp, mikor a Tau'rik rájuk letek.

Ők eddig is tudták, hogy az emberek, ha más államokban is, de jelen voltak a galaxisban, s meglehet, hogy minden okuk meg volt a gyűlölködésre, mégis békén hagyták őket. Ez volt a szerencsájük, hisz a Birodalom csak az emberek védelmében megy hadba, legalábbis a mostani, mely sokat változott a Drák Háborút követően.

Így félre teheték a korábbi ellentéteket, barátian, sőt, már-már szövetségeseikként együttműködve. S meglehet, hogy a roppant Tau'ri hadigépezetnek köszönhetően a Doch'te megszűnt a Tartarus galaxis egyedülálló nagyhatalma lenni, sőt, csak egy kis nép lehet a négy galaxissal rendelkező Birodalom mellett. De fennmaradt a béke.

Egészen a mai napig, az Ori napjáig.

Mikor a 2436. október 30-ai dátum fedte a holonaptárt, egy kém már továbbította az üzenetet, mely ezen életteli világ közvetlen fenyegetettségét hordozta magával. Menten megkezdődött a hajók mozgósítása, hisz a Birodalom óvja azt, ki hajlandó kereskedni, s szövetkezni vele. Ám közel sem így, mint saját magát.

Márpedig ma, négy ádáz nép szorításában, az állam, melyet legyőzhetetlennek emlegetett mindenki, ki körülötte élt, már az összeomlás szélén állt. Itt a Tartaruson mindenkit lekötött a Lángtenger hadművelet, Haigen admirális ötlete az egész galaxis megmentésére, valamint a Pegezus megsegítésének lehetővé tételére. Ennek köszönhetően a világ védelmére sereglő armada alig számlált többet:

Harminckét birodalmi cirkálónál.

Az élén nem más állt, mint a Basilisk, Joshua Taylor parancsnoksága alatt. A férfi nem hitte el, hogy az élete legnagyobb diadala után máris egy csúfos vereség kell, hogy következzen. Ezt az előtte hologramként tornyosuló Alexander is tisztán látta a sötétkék szemeiben. De nem akadt más, kiben megbízott volna jelen helyzetben.

- Értse meg, Taylor. A Birodalom nem engedheti meg magának az áldozatot. Nekem sincs ínyemre a döntés, de meg tennünk. A hadművelet esélyi így is a béka segge alatt vannak, a Khaleesh csak egy kis győzelem volt. Iszonyat sok hajójába került az ellenfélnek, de az akaratuk és a harci kedvük mégsem tört meg. Hiába visszük véghez az egyik gyors, kiszámíthatatlan csapást a másik után, nem számít hány rombolót semmisítünk meg, mindig egy újabb terem a helyébe – az admirális úgy döntött, tart egy kis hatásszünetet. – A barátjaként kérem erre.

- Tisztelettel, uram, de nem – rázta a fejét Josh. – Az Ori nem véletlenül akarja porig rombolni ezt a bolygót, és mi, jobban mondva, én vagyok az egyetlen, aki megállíthatja őket. Mert higgye el, ha elveszítjük, az nagyon fog fájni. És a végén nem én leszek az, akinek sajnálkoznia kell majd egy újabb fatális baklövésért. Szóval, a döntésem végleges. Nem fogok idő előtt visszavonulni, hogy kíméljem a flottát.

- De ez az egyetlen megoldás. A Doch'te nem több, mint egy szövetséges. Igen, ki kell állnunk mellettük, hogy ők is viszonzák majd a szívességet, de csak a józanész határain belül. Ha az Ori teljes erőből jön, háromszázhusz hajó sem tudná megállítani, nemhogy harminckettő. Várd ki, amíg megérkeznek, bocsátkozz harcba velük, aztán vonulj vissza, amint rezegni kezdene a lécz. Még csak az kell, hogy megölesd magad!

- Ez nem fog megtörténni – felelte dacos szemekkel, majd intett a kapcsolat megszakítására. Hisz már nem maradt, mi elhangozzon. Ha az eljövendő űrűtközet előre eldöntetettnek is látszik, nem adja fel. Az embernek a becsülete az egyik legfőbb erénye. S ez az, ami nem engedi, hogy megtegye.

Harcolni fog, az utolsó leheletéig, ha kell.

Rövidesen helyet foglalt székében, elmélyedten nézve az előtte elterülő csillagokat. Két devastator és harminc nexus valóban nem egy leányálom, ha egy komplett inváziós haderő van érkezőben.

Itt nincs taktika, vagy csel, mely eredményesnek bizonyulna. Ez a világ, ha egy nagy nép bölcsője is, katonailag szinte védhetetlen. Hiszen nincs bolygópajzsa, jól beásott erődítménylánc, vagy épp számottevő űrvédelme.

Nem olyan, mint a Madrona, a Birodalom itteni fővilága. Ott nem csak a fentebb említett védelmi rendszerek találhatóak meg, de még egy huszonöt úrállomásból álló védelmi lánc is, melyek elég tűzerővel rendelkeznek egy kétszáz képviselőt számláló armada feltartóztatásához is. Ott még ennyi hajóval is könnyű dolga lenne. Persze ezért is jelent ily sokat a Tau'ri név, ők mindig készen állnak egy sordöntő eseménysorra, ezt nem csak a természetük, hanem a túlélés is megköveteli már.

Josh gondolatmenetét egy pittyenés szakította félbe az érzékelők felül, melyet méltán kísért az első tisztje reszelt, ám mégis fiatalos hangja.

- Egy kisebb hajóraj lépett ki a hipertérből... – menten bel is fulladt a szó, jól tudta, hogy mit jelent ez – mögöttünk. Hívnak minket! – emelte fel a hangját immár meglepett tekintettel. Taylor méltán ismerte a „fenyegetés és alku” elvét. Ám furcsállva a fenyegetés kis méretét és irányát, mégis jelt adott az adatátvitel megkezdésére. Erre már igazán kíváncsi volt. S különben is, legalább időt nyerhet, az sosem árthat.

Sötétkék szemei menten kikerekedtek a látottaktól, még tán a szíve is kihagyott egy ütemet. Az ember sokmindenre számít az ilyesfajta helyzetekben, és ez a lehetőség már annyira kézenfekvő volt, hogy szinte röstellte a figyelmen kívül hagyását. Alighanem csak annyit sorakoztathat fel vigaszul, hogy senki, még Haigen sem számított ezen különös esemény bekövetkeztére, mely mégis természetes volt.

Az előtte álló élőlény közel egykilencven'-es termettel tornyosult előtte, barnás árnyalatú bőrének a felülete oly érdes volt, akár egy fa kérge. Karcos termete leginkább egy csont sovány emberéhez emlékeztetett, kit még a kilátszó bordái is kövérítettek. Csak épp az előtte álló lénynek nyolc, mintsem tizenkettő volt belőle.

Miközben az admirális felegyenesedett a megilletődését övezően a szemei végre elérhették azt a pontot, melyet mindkét faj képviselői csak arcnak neveznek. Ez éppoly barnás volt, akár a feketés egyenruhába burkolt teste, vonásai pedig egyenesek voltak és rendkívül élesek. Azokkal szinte már a húst is metszeni lehetett volna, akár csak a lény mindkét oldalról kikandikáló, tű éles fogaival, valamint a rovarszerű szemeinek smaragdzöld tekintetével. A fekete, igen vastag szálakból álló, hátrafésült haj volt az egyetlen, mely Josh számára nem tűnt fenyegetőnek.

Különös mód, hiába érkezett a planéta védelmére, mégis ez volt az első eset az élete folyamán, hogy szembesülni kellett egy ehhez hasonló lényel, vagy ezen büszke nép bármely képviselőjével. A Tartarus védelmére kelő férfi először látott Doch'tét, méghozzá – mint kiderült – nem is akármelyiket.

- Neimini'ziovasuk Novenec generális vagyok, nyugodtan szólítson az utolsó nevemen, Joshua Taylor admirális – szólalt fel a szinte már felháborítóan hangos, mély férfihang tulajdonosa. Az emberi hallás sokkal, de sokkal érzékenyebb, mint az övék, a generális így is megpróbált halkan beszélni.

- Örvendek a szerencsének – nyújtotta a kezét Josh, amikor rájött, hogy csak egy hologram áll előtte. Olyan élethűnek tűnt az egész, ráadásul meg is illetődött valamelyest. Emellett az őszinte döbbenetének is köszönhette a keze visszahúzásával végződő, kínos helyzetet, melyet tisztán látott rajta a smaragdzöld szempár.

- Csak nem hitte, hogy nem fogunk harcolni a saját otthonunkért, admirális? – nevetett fel Novenec, miközben a tizenhét hajóból álló kötelék szép lassan beolvadt a

tau'ri flotta soraiba. A zászlóshajója nem meglepő módon a Basilisk mellé érkezett, messze eltörpülve az óriás mellett. De mégsem annyira, mint Josh hitte.

- Még nem láttam Doch'ta hadihajót – felelte végül, miközben lopva felmérte a hídról teljes pompájában látható szörnyeteget. Mert a váratlanul természetes, közel ezernégyszáz méter hosszú csillaghajó, melynek sötétbarna burka a rá aggatott, roppant lövegekkel együtt a háromszázhetvenöt méteres szélességet is elérte. Ha a zömök, éles törések által szabott hajótesten nem is, ezeken az ádáz ágyúkon már tisztán látszott, hogy az a hajó nem egy békés kis állatka, melynek ő sejtette a tartarusi hajókat, hanem egy igazi szörnyeteg.

Egy bestia, mely alig várja, hogy az iszonyatos erejű fegyvereivel darabokra szagathasson valamit, méghozzá valami nagyot.

- A Héphaisztosz, a Világórség egyik gyöngyszeme. Számos évet szolgáltam már rajta. Mondanom sem kell, egy remek gépezet. Bár semmiben sem különbözik a Hades osztályú csatahajóink többségétől, de a flotta másik tizenöt hajója – a tizenhetedik hajó nem más, mint egy kétezer-négyszáz méter átmérőjű hordozó – közül mégis őt érzem a legkülönlegesebbek. Bár gondolom, ön is így érez a sajátjával.

- Teljességgel – vágta rá Josh, teljes őszinteséggel.

- Nos, ennyit a formáságokról. Ha nem tévedek, eljött a taktika egyeztetésének az ideje, ha az önök szokásait követjük – határozta el magát a generális, s hirtelen Taylor nem tudta, mit mondjon. Hisz ezt a csatát nem nyerhetik meg.

- Ami azt illeti – felelte, enyhén lesütve a szemeit. Tudta, hogy az igazat kell beszélnie, hisz az a helyes út. S mit sem számít majd az a tizenhét hajó, ha ideér az Ori. – Jobb lenne, ha inkább kimaradnának ebből. Értékelem az önök hozzáállását, de mindketten tudjuk, hogy ez csak egyféleképpen érhet véget. A győzelemhez több száz hajóra, egy kisebb hadigépezetre lenne szükségünk, melyhez az önök flottája nem érhet fel. Inkább forduljanak vissza, mentsek az embereket! Addig mi feltartjuk őket, engem köteleznek a parancsaim. De magát...

- Engem sem a jóakarát vezényelt ide, admirális – csattant fel Novenec, sokkal élesebben és agresszívebben a megszokottnál. – A parancs szerint tartjuk a pozíciót, az emberek segítségével, vagy anélkül. De ha a kormány nem is kötné meg a kezemet, akkor sem tennék mást – ekkor vett egy mély levegőt, merőben más, jóval kellemesebb hangnemben folytatva a mondandóját. – Ez az otthonunk, admirális. Itt születünk, itt jártuk a barlangokat az ősidőkben, és a hamvaink is itt lesznek, ha kell.

- Mi sem tennénk mást – sóhajtott fel a férfi, tudva a generális igazát.

- Mellesleg, ez még csak a Világórség, nem a teljes flottánk. Ezért inkább mellőzzük az elhamarkodott kijelentéseket, hiszen még nagyon is meglephetjük magát.

- Uram, fokozódik az aktivitás a felszínen... – szólalt fel Flinn, az első tiszt, amint a generális befejezte a mondatot. S ismét hamar belefulladt a szó, ám ezúttal sokkal erőteljesebben és hosszantartóbban, mint az előző alkalommal. – Ezt látnia kell!

Nem telt bele többbe egy sietős szempillantásnál, s a híd roppant üveglakainak egyikére menten a hátsó kamerák valamelyikének nagy felbontású felvétele költözött, mely egyenesen a Tartarus étellel teli felszínére nézett, ahol már heves lángcsóvák hasították az eget. Felfelé, mintsem a buja erdők és a lélegzetelállító városok felé

hasítva az ózondús légkört. Közelebről nézve Josh tisztán látta, hogy ezek nem mások, mint roppant csillaghajók, délceg szörnyetegek, melyek egyre csak a harctér felé zakatolnak. Akadt köztük csatahajó és hordozó is egyaránt, mely sokkalta nagyobbra hízott a generális zászlóshajójánál – bizonyára azért, hogy a lehető legtöbb hajó számára biztosíthasson vadászfedezetet –, ám mégsem a hadihajók megléte volt az, mely ily léptékben számított rendkívülinek.

Hanem a fenevadak puszta létszáma, mely szinte lenyűgözte.

Ezúttal nem tizenhét bestia rajzolódott ki kék szemei előtt, de nem is száztizenhét. Oly sok csillaghajó záporozott elő a légkör fátylaiból, hogy nem volt, ki számon tarthatná őket. Nem egy kicsiny, jelentéktelen faj hadereje volt ez, hanem egy délceg nemzet, egy roppant erejű állam hadigépezete. Méghozzá lehengerlő végletekben.

- Ez... ez lenyűgöző – hebegte az admirális hitetlenkedve, ahogyan a hatalmas flotta széles, mégis tömör alakzatot vett fel, mely rövidesen körülölelte a birodalmi flottát. Méltán jelezve a tényt, miszerint bármit is tartogatott számukra a múlt, ezúttal együtt, közös erővel veszik fel a kesztyűt az immár közös ellenséggel.

Függetlenül attól, hogy ki mennyivel képviseltette magát.

- Néha jobb, ha kisebbnek, gyengébbnek mutatja magát valaki, mint valójában. Ennek köszönhetően a számottevő felek mindig is békén hagytak minket, a kisebbek pedig alaposan pofára estek, ha próbálkoztak valamivel. De most, soha nem látott fenyegetéssel nézünk szembe, hála az égnek, koránt sem egyedül. Igen, az Ori támadni fog. Azt hiszi, bármit elvehet, ha kedve szottyán hozzá. De ma, ma megmutatjuk nekik a másvilágot. A minap nemcsak egy világnak, nemcsak egy apró, jelentéktelen nemzetnek üzentek hadat. Hanem velünk, magával a Doch'tével állnak szemben. Oly sok év után, ismét háborúban állunk. A mai napon minden egyes férfi, nő és gyermek küzdeni a fog az életért, a szabadságért. Hatszáz csatahajó, bátor pilóták és harcosok százezreivel a fedélzetén készül szembenézni velük. S ezúttal egyként, s legfőképp büszkén állva előttük. És nem számít, hogy hányan jönnek, nem számít, mi hoznak majd az eljövendő percek. Mi, a Doch'te, az utolsó leheletéig harcol majd az otthonáért, és nincs, ki ezzel szembemehetne.

- Elég lesz – törte meg az admirális a hangzatos beszéd utáni csendet. Nem hangzott el kérdés, vagy utalás erre vonatkozóan, ám mindketten tudták, hogy mit jelent ez. Ez a csata, s egyben a Tartarus sorsa még koránt sem döntetett el.

- Az igaz, hogy nincs bolygópajzsunk, de az űrvédelem nagyon is jelentős. A nagyobb lövegek két lövéssel szét tudnak tépni egy nagyváros méretű aszteroidát, és rejtett energiamagjuk van. Senki sem szúrhatja ki őket az első lövés leadás előtt. Higgye el, admirális. Bármi is közelít felénk, egy életre banni fogja a mai napot.

- Bárcsak így lenne...

Taylor eleinte el sem hitte, hogy ismét egy ekkora flotta részese lehet, ha nem is a vezetőjeként, de legalább a tanácsadójaként felügyelve a történéseket. Ugyanis a generális hologramja a fedélzetten maradt, hogy innen szemlélhesse az eljövendő eseményeket, melyek meglehetősen sokat vártak magukra. Legfőképp Josht lepte meg a késlekedés, ő már hozzá szokott a gyors egymásutánban bekövetkező

eseménysorokra. Végig azt hitte, nem sokkal az alakzat felvétele után már meg is nyílnak az első, ellenséges eredetű hipertérlablakok. Erre itt állt, már hat órája.

- Nem mondom, ezek a fickók igencsak ráérősek – törte meg végül Novenec a meglehetősen hosszasan ígérkező hallgatást.

- Megesik, de ha egyszer megérkeznek... az egy életre belevésődik az ember emlékezetébe. Ha esetleg még akadnak más hajók is, jobb, ha hívják őket.

- Ez mindenünk, amink van. Nekünk nincsenek replikátoraink, ahogyan ügyes munkásaink sem. Évekbe, sok esetben évtizedekbe telik egy ilyen csatahajó felépítése. A mi Drák Háborúnk sem tett jót e tekintetben, a seregeink még mindig csak a kétharmadát teszik ki az akkoriaknak, de ez már lényegtelen.

- Igen, egy újabb ok foszlott szerte, amiért utáltatok minket. Egyébként, mi volt a többi? Mi soha nem bántottunk benneteket, de ti mégis az első perctől fogva gyűlöltetek minket, amint megláttátok az első 304-est.

- Legyen ez a népünk titka, ember. Ha elmondanánk, az csak egy újabb keserű indokot eredményezne, és az egy újabb gyűlölködés atyja lenne. S különben is, még előttünk áll egy végső csata, amely szentesítené a szövetséget, mely mindeddig csak névlegesen, politikai érdekekből létezett. De most, új életre kelhet.

- Ha ezután még létezni fog egyáltalán... – felelte az admirális, miközben döbbenetes kép tárult elé az ablaktokon át. A látvány, melyre hat órája várt.

Az Ori „végre” megérkezett.

Egyik hatalmas romboló tört elő a csillagok sebesen cikázó özönéből a másik után, melyeket újabbak és újabbak követték. A délceg rombolókon át egészen a hatalmas titánokig, s egy csillaghajóig, mely még ennél is fenyegetőbbnek ígérkezett. A Demigod, Adria rettegett monstruma volt az, mely szerkezetileg nem különbözött sokban a többi titánnál, de mégis másképp festett. A sárgás árnyalatú burkolat vöröses csíkokkal volt tűzdelve, akárcsak a lándzsás ágyúcsövek.

Ez mindössze a megkülönböztetést szolgálta, semmi többet.

Azt, hogy az előttük álló ellenfél tudja, nem akármilyen hajó, hanem maga a halál és kín bárkája végzett vele. A bárka, melyet ezernél is több romboló ölelt körül. Mintha az ellenség tudta volna, hogy Tartarus nem lesz sétagalopp, s ez igaz is volt. Éppen csak egy rakás nexusra számítottak, nem pedig a bennszülöttek armadájával.

Oly magától értetődően hat az, hogy egy nép minden követ megmozgat a saját védelmében, és mégis, mindkét nagy faj kihagyta őket az egyenletből. Pedig, ha az árnyak közt bujkált is, de a Doch'te nagyon is játékban volt.

S ahogy ékalakzatba állt az ellenséges armada, ahogyan egyik kicsiny, leginkább szentjánosbogárszerű vadászgép záporozott ki a hangárokból a másik után, ők sem tettek másképpen. A tucatnyi hordozóból ezrével rajzottak ki a kicsiny, lándzsás alakú vadászgépek, melyek pokoli tűzerővel és manőverezhetőséggel rendelkeztek ugyan, de nagyon is sérülékenynek számítottak az ellenséges találatokkal szemben. Mikor már az ember azt hinné, mindegyik kirajzott az űr hidegébe, a csatahajók oldalairól is legalább ugyanennyi vált le. A drákokhoz hasonlóan, ők is előszeretettel alkalmazták ezen költségkímélő és roppant kényelmes megoldást.

Hozzávetőlegesen másfél percbe telt, mikorra mindkét hajóhad kellőképp rendezhette a sorait az ütközet megkezdéséhez. Már ez is jelezte, hogy ez nem lesz valami gyors csata. Hosszas órák, idegtépő döntések és mézárások egész sora fog rendelkezni a planéta sorsa felől, mintsem egy pár perces tűzpárbaj.

Ahogy azt Josh sejtette, az ellenséges flotta egy hosszas ékalakzatot vett fel, melynek a leghegyesebb pontja épp a flotta középső része felé irányult. Az ori tábornok is pontosan tudhatta, hogy ezer hajóval így könnyedén átmasírozhat majd hatszázon, amennyiben a tartarusi flotta nincs számottevő fölényben technológia terén. Ám ha abban lenne, akkor egy szép sárgás – az ő generátoraik ilyen színű mezőt bocsájtanak a hadihajók köré – burok alatt sorakoznának, néhány száz kilométerre a bolygó felszínétől. Ahelyett, hogy sokkalta távolabb sorakoznak tőle.

- Harckészültség! – kiáltotta az emberinek, amint a lehengető fölényben lévő armada közeledni kezdett, *mintha lenne esélyük*. Azt nem sejtette, hogy Novenec miként vélekedik az esélyeket illetően, ám nem akarta letörni a szövetségese lelkesedését. Az sem a morálnak, sem a pillanatnak nem tesz jót.

- Tüzelésre felkészülni! – hangzott a generális mély hangja, ki minden bizonnal a saját embereinek szólt, s egyúttal neki is követendő példával szolgált. Elvégre legalább húsz doch'te hajó jut egy földre, mely Josht egy kései felismerésre készítette. bár teljes mértékben tisztában volt a számokkal és a pusztá felállással, de mégis csak most tudatosult benne, hogy itt a generálisé a vezető szerep.

Neki kell hozzá alkalmazkodnia, s nem fordítva.

- Várjunk még – folytatta a barnás árnyalatú egyed az utasítást, melyet az emberei szóról-szóra követtek. Nem lehetett akárki a köreikben, persze az már elvárható, hogy ha egy faj valakire rábízta a saját szülővilágát, az már legyen is valaki. – Még mindig várjunk – pedig már mindkét flotta lőtávolba ért, jócskán. Ennek ellenére a generális egyre csak szemlélte a zömök hajók közeledését, melyek egy vörösesen szabdalt szörnyet öveztek. – Pörköljük meg a férgesét!

Egyik sárgásan izzó fénysugár kezdte meg pusztító záporát a másik után, melyeket kékes plazmalövedékek követtek. A Doch'te haditaktika tökéletesen megmutatkozott ezen ádáz pillanatokban. A nagyobb hajók ellen legfőképp sugárgyúkat használtak, melyek az immár sorra felcsendülő OTL-ek halálövéhez hasonlítottak, csak épp sokkalta kisebb tűzerővel. Ezt náluk a létszán tette teljessé, hiszen négy ágyú is húzódott a csatahajók orrészre, valamint hat-hat az oldalukon, sőt, kettőt még a hátsó részre is szereltek. A kisebb, kékes csóvákat már vadászelhárításra használták, melyek ugyan még nem értek elég közel, de egy ilyesfajta helyzetben minden csepp energia számított, melyet az ellenséges hajók elhárító mezejébe zúdíthatnak.

S míg az erősebb hajók az élvonalban dacoltak a feljük rendületlenül törő plazmaövével, a Hadesoknál sokkalta nagyobb, de a fegyverzet és a kellő erejű pajzsok híján mégis gyengébb anyahajók – melyek a Da'na osztályt képviselték – hátul maradtak, elvégre a vadászgépek útnak indításával a rendeltetésük már ki is teljesedett. Ám a Zeus vadászgépek ideje még csak most jött el.

A két flotta elég közel érkezett, az Ori még csak le sem lassított.

A délceg rombolók egyenesen belerobogtak a sárgás sugárnyalábokba, melyek könnyű szerrel foszlottak semmivé a kékesen felvillanó energiamezejükön, eleinte. Egyet, kettőt, sőt, még hármat is el tudott nyelni egy romboló pajzsa ebből a távból, de a négygel szemben már menten szertefoszlottak a pajzsok, majd a burkolat áthatása is menten bekövetkezett. A csatahajók főlövegei szinte darabokra szaggatták célpontjaikat. A négy előre szerelt ágyú közül az egyik a jobb oldalába, a másik a balba, a harmadik és a negyedik pedig a fenevad középső részébe érkezett, hamar áthatva a fémes bensőt, egészen a főreaktorig, mely után egy már jól ismert, hatalmas lángfelhő szelte darabokra a pórul járt rombolót.

Így zajlott ez, szerte a harctéren, egyedül a titánok tudtak dacolni a heves tűzzel, mármint a doch'te hajók főlövegeivel, a tau'rik még csak most következtek. Bár az első, hét és fél kilométeres monstrum elpusztításához még így is egy devastator és nyolc nexus együttes tűzereje kellett, de a faforgács méretű, haragosan izzó fémdarabok látványa minden fáradozásért kárpótolta Josht. Ki meredten bámulta a szemei előtt úszó roncsokat egészen a pillanatig, melye válasznak nevezett.

Az ellenséges hajók fémes burkolatán minden egyes löveg, ágyú, és gigászi fegyver ontani kezdte sárgásan izzó plazmazáporát, amint becsapódtak az első ellenséges lövedékek. A több mint ezer csillaghajó lángözöne mindent és mindenki megrettentett, ki az útjába került, a hadvezérek kivételével. Ők át láttak a hajóikat iszonyatos gyorsasággal darabokra szaggató záporon, ha nehéz szívvel is, de belátva a taktikai helyzetet. Azonban a látottak ellenére sem hátráltak meg.

Novenec bosszúsan nézett alá az egyik büszke csatahajójára, melynek sárgásan fénylő energiamezeje még villant egyet az utolsó leheletként, s végleg leereszkedett. Összeomlott a hatalmas rombolók ostromtüzében, melynek sárgás halálözöne már el is érte a fémes burkát. Az szintről-szintre, kabinról-kabinra szakadt be a megerősített ötvözésnek, s az ilyesfajta helyzetekre való kialakításnak köszönhetően. A doch'te mindenre gondolt, még ezen keserű történések láncolatára is, ám ez mégsem bizonyult elegendőnek. A tudósok mindössze annyit értek el az állhatatos munkájukkal, hogy az általában egy szempillantás alatt lezajló folyamat közel öt másodpercet vett igénybe, majd darabokra esett az ádáz bestia.

A lövegei még akkor is ontották a sárgás lézeroszlopokat, valamint a kékes plazmareneteket, mikor már három hatalmas részre szakadt a hajótest. Mintha a fedélzetén tartózkodókat csak a bosszú, a visszavágás érdekelte volna.

Ám akárhogy is, ez nem változtatott, nem változtathatott a történeteken.

Alig egy pillanatig tartott az egész, máris egy heves lángfelhő nyelte el a büszke hajót, majd egy romboló is átgázolt a roncsrengetegen. Az Ori még most sem lassított le, ténylegesen is keresztül akart gázolni az ellenségen.

Ekkorra már a vadászgépek is megkezdték az ádáz párbajukat, a Zseusz osztályt képviselő gépek csakugyan jobbnak ígértek az ellenfeleiknél, csak épp a létszámok terén akadtak hiányosságaik, ennek ellenére mégsem adták fel. Taylor tisztán látta, ahogyan a barnás vadászgépek egy kisebb köteléke két tucat ori gép nyomába eredt, sokukat azonnal leszedve. Az ellenséges szakaszok nem lassítottak le, hanem irányt váltottak, az egyik haldokló nexus mögött fedezéket keresve.

A közel ezernyolcszáz méter hosszú, szürkés óriás menten kettészakadt egy sárgásan izzó lövedék által, majd egy újabb és egy újabb érte. Még egy utolsó, vörösös oszlop hagyta el az orrészét, mikor elhamvadt a saját lángfellegében, mely az összes alatta elhúzó vadászgépet elnyelte. Ironikus módon épp az ellenség oldalán lévőket, mely a doch'te pilóták számára csupán egy örömteli mosolyt, s egy bús könnycseppet jelentett. Ám menten hátrahagyták az érzelmeiket, mikor megindultak egy újabb raj ellen. A gond csak az volt, hogy miközben soha nem látott sebességgel suhantak át az egymást tépő csillaghajók rengetegén, egy másik raj támadta hátba őket. S nem tartott tovább néhány röpké másodpercnél, mikor mind elhamvadtak az ori gépek kék plazmaözönében, melyet egy újabb romboló érkezte követett.

Immár az ékalakzat mélyen belevájt a védők kétségbeesetten küzdő armadájaiba, a csatamező teljes szélességében előretörve. A roppant bestiáknak köszönhetően úgy törték át az ellenséges vonalakat, akár egy hókotró tenné az a jeges ellenfelével.

A generális elszörnyedt az imént látottaktól. Az egyik romboló már csak néhány száz méterre járt az előtte tornyosuló csatahajótól, mikor újfent megkezdte a sárgás plazmaözönét, egyszerűen darabokra szedve az ellenfelét. S az jóformán csak akkor kezdett izzó fémdarabok rengetegére hasadni, mikor a monstrum orra is elérte a hajótestet. Hihetetlen, de az ori hajó még ekkor sem akaródzott lassítani. Nem is kellett neki, hiszen a pajzsai még szinte teljes kapacitással működtek.

A hades izzó hajótestét iszonyatos erővel szelte ketté az ellenséges hajó lándzsás orra, mely rövidesen a másik oldalon tört elő a fémrengetegből. S a fenevad pajzsai addig folytatták kék ragyogásuk, mígnem a doch'te harcászati remekműve négyzetcentiméterről-négyzetcentiméterre mállott rajtuk semmivé.

Ekkor egy másik csatahajó vágott a romboló mellé, hátha nagyobb sikereket érhet el a már minden bizonnyal sérült monstrum ellenében, azonban merőben más következett. A sárgás lézeroszlopok könnyedén foszlottak semmivé az oldalsó pajzsokon. Úgy tűnik, némi kalibrálás az ori részéről már elsöprő fölényt biztosított a doch'te fegyvertechnológia ellenében. Legalábbis ez volt az egyetlen logikus magyarázat a történetek fényében. Hiszen az előbb négy lézeroszlop könnyű szerrel elpusztított egy rombolót, ám most, hat még csak meg sem karcolta a szörnyet.

De az már nagyon is kárt tett az ellenfelében.

És amint a fenevad oldalsó lövedékei szinte már nevetve tépték ketté a hadest, egy újabb, szám szerint harmadik csatahajó következett. Csak ennek láttán tudatosult a generális elméjében: ez a csata már elveszett.

A megmaradt hajók csak a puszta szerencsének, vagy a kedvező elhelyezkedésnek köszönhették a puszta létüket, elvégre az alakzat még nem tört meg, nem teljesen. Emellett akadtak hajók, melyek szándékosan maradtak távol a sűrűjéből, a Basiliskkel egyetemben. Nem mintha Taylor félté volna a halált, de ha meghal, nem lesz, ki vezesse a flottát. S ha ez bekövetkezik, az ütközet már végleg elveszik. Ám jöllehet, ez már így is elkerülhetetlen. Az Ori éke már túl mélyen van védők soraiban.

Hamarosan újabb hipertérlakok nyíltak, méghozzá a két flotta felett.

Josht nyomban elfogta a döbbenet a hatalmas, délceg csillaghajók láttán, melyek kivétel nélkül egyetlen hajóosztályt képviseltek. Megszólalásig hasonlítottak az Hades csatahajókra, azonban a fémes burkolatuk nem barnás, hanem koromfekete festést viseltek, melyek élénk narancssárga csíkok szabdaltak, szerte a hajótesten. Azt sugallták, mintha egy hasonló, de mégis sokkalta erősebb nép érkezett volna a harctérre. Méghozzá egy olyan, melynek láttán még Novenec is elképedt.

- A Raz'gul... hát eljöttek... – hebegte egyre kerekébbé váló, smaragdzöld szemeivel. Méghozzá oly dermedten, mintha a szíve is kihagyott volna egy ütemet.

Egy pillanatra tán még azon hamis ígéretet is elhitte, hogy még nyerhetnek, még mielőtt közelebről is szemügyre vette volna a mind ebesebben közeledő armadát. Nem voltak hordozók, mindössze hetven Hades osztályú bestia, melyek a kisebb átalakításoktól eltekintve ugyanannyit értek a harcmezőn, mint a sajátjaik. Éppen csak vörösösen izzottak a lövegek, melyek darabokra szeltek ez útjukba kerülő Ori rombolókat, miközben mélyen az ékalakzat legelejébe törtek.

Maga az elgondolás nem volt rossz, így valóban meg lehetett volna bontani az ellenséges armada sorait, s ez valóban be is következett. Az egyetlen probléma az volt, hogy hiába nyílt fel az ég, hiába vált az eddig rendezett öldöklés egy, még a nagy hadvezérek számára is kusza öldökléssé. A csata már rég eldőlt.

Egyszerűen nem maradt elég hajó a győzelemhez.

Még hosszú perceken át szemlélte a feketés árnyalatú csillaghajók ádáz küzdelmét, s meghökkenően gyors pusztulását. Tudta, hogy ez koránt sem volt a teljes Raz'gul hadiflotta, tán még a negyede sem. A tőlük nem is olyan távol álló testvéreik szintén csak a formaságok kedvéért cselekedtek. Jelezván, hogy mellettük állnak az eljövendőben, azonban a nyakukat ténylegesen nem kockára téve.

Mintha előre tudták volna, hogy ez egy egyirányú küldetés lesz, melynek semmi sem marad a végeztével.

Másfelől azt is tisztán látták smaragdzöld szemei, hogy az ellenfél vonalai közt rés nyílt, melyet kihasználva újabb hatszáz hajó már fordíthatna a helyzeten, még mindig kihasználhatja egy utolsó csapáshoz, mellyel akár még két büszke ábrándot is biztosíthat a számára, de egyet biztosan. Méghozzá a hősi halált, a másikat, magát a tett sikere következtében eljövendő győzelmet már ő maga sem hitte igazán.

Taylor erről semmit sem tudott, csak azt látta, hogy Novenec hologramja egyszer csak szertefoszlott mellőle, majd a Héphaisztosz kékesen ragyogó hajtóművei egy újabb, utolsó megpróbáltatás céljából izzottak fel. Az admirális nem tehetett mást, mint keserű tekintettel figyelte, ahogyan a roppant csillaghajó hatalmas sérülések, roppant lángözönök közepette átverekszki magát a halál ádáz mezején, a javarészt már tűzfellegek által roskadozó roncsokból álló csataterem. Már ami a védők erőit illeti, az Ori flottának közel a kétharmada még teljes épségnek örvendett.

Köztük a Demigod is, mely felé a generális ment.

S nem számított, hány rettenetes lövege és drónja is van a hatalmas hajónak. A felé rendíthetetlenül közeledő, iszonyatos sérüléseket elszenvedett hajót már nem

lehetett megállítani. Hiába váltak már le a pajzsai, s szakadt át hat helyen is a burkolata, és mindegy volt, hány veszedelmes tűztornyot is húz maga után.

Elérte a célpontját, haragos fenevadként. Az élet és a szabadság vesztének a testet öltött bosszújaként csapódott a hatalmas fémmrengeteg oldalába, pontosabban annak kékesen izzó elhárító mezejébe. Taylor az elejétől tudta, hogy ez lesz. Bárcsak szólhatott volna neki, ám nem tehetett. A Héphisztosz meg sem karcolta az ellenfelét, ahhoz egyszerűen túl erősnek bizonyultak pajzsai, valamint az ötvöze sem adta volna magát egykönnyen. A generális áldozata hiábavaló lett.

Ahogy az övé is az lenne, ha egy percig is tovább időzne ezen átkozott helyen. Még egyszer felmérte a holtakkal teli harcmezőt a sötétkék szemeivel, majd jelt adott a visszavonulásra, melynek hangzatán meglepő dolog következett. Bármit is mondott Novenec a kormány utasításairól, a doch'te hajók sem szándékoztak tovább maradni. Rendezetlenül, káosz által vezérelve váltak ki a többször is áthatított alakzatból, gondolkodás nélkül otthagya a harcteret. *Legalább marad, mi hordozza a nevüket...*

Persze Josh tudatában volt annak, hogy más világok is léteznek, hol megtelepült már ezen büszke, hamarosan már kihalófélben lévő nép. Ám azt is méltán ismerte, hogy immár a faj szinte összes képviselője itt él, néhány százezer egyed kivételével. Többek között a kormány ezért sem akarhatott meghátrálni. Ha az Ori azt teszi ezzel a világgal, mi a Khaleesh-al tett, a doch'te megszűnik egységes nép lenni, méghozzá mindörökre. Már ha újfent megéli azt, hogy egyáltalán fajként emlegethessék.

Azonban az admirális mégsem tehetett mást, hisz ez ellen már semmit sem tehetett. Mindössze a bajtársai életét menthette meg, valamint magában hordozhatta a csata emlékét. Azt, hogy mit is tett a Doch'te, mily bátran állt helyt, míg megtehetette.

S rövidesen a Basilisk is továtűnt a hipertérben.

A hatalmas hajó távoztát O'Neill egy újabb kudarcnak élte meg, mely nem ahhoz fűződött, hogy mit, hanem sokkal inkább ahhoz a tényhez, miszerint mit nem tett, valamint nem értett. Többek között azt sem értette, hogy miért kell neki, és a teljes osztagának egy másik hajóról figyelemmel kísérniük, ahelyett, hogy őket is harcba küldték volna. Hiszen ezerféle módot ismert arra, hogyan tudja egy kis osztag egyszer és mindenkorra félbetörni a csata menetét, s egyúttal történelmet írni.

Például a Demigod felrobbantása sem lett volna rossz ötlet.

Ám ehelyett csak itt állhatott, s nézhetette a csúfos visszavonulást, melybe az ő hajójuk még nem kapcsolódott bele. A kérdéses nexus cirkáló csak most kezdett kiválni a roncsok által tűzdelt harcmezőből, hogy beizzíthassa a fény feletti hajtóműveket, hiszen nem lett volna valami szerencsés, ha valamibe ily iszonyatos sebességgel ütköznek neki, mielőtt belépnének az ablakba. Csak túlságosan is sokáig tartott mindez. Épp elégbé ahhoz, hogy valami balul süljön el.

- Oó... – törte meg a keserűséggel teli csendet az ezredes, mikor egy éles zörej, majd egy hatalmas rázkódás érte a hajótestet. A férfi menten a hajó hátsó részei felé fordított a tekintetét, már amennyit ebből a szögből látni lehetett, mármint amennyit nem lehetett. A cirkáló hátsó része ugyanis már nem volt ott, a becsapódás nyilván kettészelhette a harc hevéből elszakadni próbáló csillaghajót. S nem tudta, hogy ettől

a pillanattól kezdve szerencse, vagy pech a bolygó légköréhez való közelkerülés. De rövidesen ráésmélt a válaszra, amint a Tartarus látképe egyre hatalmasabb és hatalmasabb lett a hevesen rázkódó ablak mögöl.

Immár zuhanni kezdtek.

A nexus a karcsúsága ellenére egy nagyon is nehéz hajó volt, így könnyű szerrel ragadta magához a planéta roppant gravitációs mezeje. Rövidesen a roncsnak egy újabb lángözönön kellett áttörnie, melyet a planéta vadul tüzelő úrvédelme, s az odafentről érkező plazmaeső jelentett. A zápor, mely nem a szokásos intenzitással érkezett. Korábban is akadtak már esetek, mikor az Ori nem irtotta ki azonnal egy planéta lakosságát, mint például az Onderonnál, de akkor feltűnően csak az lövegeket célozták. Akkor is csak azért, mert tudták, hogy jönni fog a felmentő sereg.

Azonban itt már elveszett a csata, senki sem fog érkezni, és a zápor is egyenletesnek bizonyult, csak épp kevésbé rettenetesnek. Mintha az ellenség egy megszállást, mintsem egy bolygó szintű megszárlást kezdeményezne. S ha ez így volt, akkor még lehet esélyük a túlélésre, hiszen míg akad egy lélek is itt a soraiból, addig a Birodalom minden egyes követ megmozgat a megmentésükre.

Valamint a Doch'te maradéka sem fog egykönnyen lemondani az otthonáról, valamit a Raz'gul sem a testvéreiről.

Persze ehhez túl kéne élniük a zuhanást is, mármint a becsapódás részét, mely nem váratott magára valami sokat, sőt, igazán keveset. A cirkáló egyenesen egy hatalmas város felhőkarcolói közé csapódott, oly hosszas föld és betoncsíkot húzva maga után, akárcsak a lángözönt, melyet a kettéhasadása óta magában hordozott.

S fedélzetén százak, ha nem ezrek haltak meg.